

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2021 č. j. MV-100520-4/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2022, č. j. 77 A 110/2021 - 64,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2022, č. j. 77 A 110/2021 - 64, **se ruší.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 7. 2021 č. j. MV-100520-4/SO-2021, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši **25. 820** Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 4. 5. 2020 žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Pracovní zařazení dle volného místa bylo na pozici „lázeňská/-ý“. Doba výkonu

práce byla stanovena od 15. 5. 2020 do 9. 10. 2021. Dle pracovní smlouvy byla na této pozici zaměstnaná od 10. 10. 2019.

[2] Dne 12. 5. 2020 vydalo Ministerstvo vnitra souhlasné závazné stanovisko k prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Ministerstvo však 27. 5. 2020 vyzvalo zaměstnavatelku, aby doložila způsobilost žalobkyně k výkonu povolání sanitáře. K výzvě zaměstnavatelka informovala o tom, že žalobkyni byla s platností od 1. 5. 2020 změněna pracovní pozice na „pokojská“. Pracovní smlouva zůstala kromě změny pracovní pozice stejná. K této informaci zaslal správní orgán 1. stupně zaměstnavatelce žádost o sdělení, zda žalobkyně již začala vykonávat pracovní pozici a pokud ano, od jakého data. Dne 1. 7. 2020 zaměstnavatelka žalobkyně správnímu orgánu sdělila, že žalobkyně „*vykonává pracovní pozici pokojská od 1. 5. 2020. Pracovní poměr na této pozici stále trvá.*“

[3] Ministerstvo dne 20. 7. 2020 zaslalo žalobkyni k oznámení ze dne 19. 6. 2020 sdělení, kterým ji informovalo o splnění podmínek pro změnu pracovního zařazení (druhu práce) – „pokojská“.

[4] Následně však rozhodnutím ze dne 3. 9. 2020 ministerstvo rozhodlo o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně, neboť od 1. 5. 2020 do 20. 7. 2020 vykonávala práci pokojské, aniž k tomu byla oprávněna, tedy nelegálně dle § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[5] K odvolání žalobkyně žalovaná zrušila rozhodnutí ministerstva, přičemž důvodem byla absence odůvodnění dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí. V odvolání žalobkyně poukázala i na to, že již předtím pracovala na pozici „lázeňská“, přičemž žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty nesměřovala na novou pracovní pozici. Šlo tak o administrativní pochybení.

[6] Správní orgán 1. stupně v následujícím řízení vypořádal i otázku zásahu do rodinného a soukromého života a žádost zamítl.

[7] K odvolání zaslala zaměstnavatelka informaci o tom, že žalobkyně nastoupila do zaměstnání až od 19. 6. 2020, neboť hotel byl uzavřen v důsledku ochranných opatření zavedených v nouzovém stavu. V odvolání žalobkyně zejména uvedla, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pokud jde o samotný výkon práce (provoz zaměstnavatelky byl uzavřen v důsledku ochranných opatření) a intenzitou porušení zákona. Nadto se správní orgán nedostatečně zabýval otázkou rodinného a soukromého života.

[8] V rozhodnutí o odvolání žalovaná potvrdila zamítnutí žádosti. Poukázala na to, že k otevření hotelů došlo od 25. 5. 2020, přičemž žalobkyně mohla např. zajišťovat průběžný úklid neužívaných pokojů. Mohla navíc vykonávat práci na pozici „lázeňské“, nikoliv „pokojské“. Vykonávala tedy nelegální práci, byť po kratší dobu. K námitce zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná mezi jinými uvedla, že nejde o zásah takové intenzity, že by to vedlo k prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

[9] V žalobě žalobkyně mimo jiné připomněla, že se žalovaná nezabývala tím, zda se pracovní pozice stěžovatelky lišily. Není ani jasné, zda žalobkyně práci vykonávala, zaměstnavatelka se k tomu jasně nevyjádřila. Žalovaná nezjistila dostatečně skutkový stav. Dále upozornila na nepřiměřené dopady rozhodnutí správních orgánů do práva na rodinný a soukromý život svůj a svých dětí (reprezentovaný nejlepším zájmem dítěte).

[10] Krajský soud žalobě nevyhověl. V rozsudku uvedl, že zákon nepřipouští prostor pro zvažování intenzity porušení zákazu nelegální práce. Kritérium délky výkonu nelegální práce nehraje v rozhodování o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty roli. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn. K otázce zásahu do rodinného a soukromého života soud připomněl, že pobytového oprávnění související se zaměstnaneckou kartou je časově omezené. V projednávané věci nejsou poměry žalobkyně a její rodiny natolik výjimečné, aby bylo nutno k nim nepřijmout negativní rozhodnutí o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[11] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Dle ní je rozsudek krajského soudu založen na nesprávném právním posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí dle § 103 písm. b) s. ř. s. a rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[12] Správní orgány se vůbec nezabývaly charakterem nelegální práce, byť jde o předběžnou otázku. V této souvislosti neposuzovaly ani přiměřenost dle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaná ani krajský soud se nezabývaly tím, zda-li se pracovní pozice, na které stěžovatelka měla vykonávat závislou práci, zásadně liší od pracovní pozice, pro kterou jí byla zaměstnanecká karta vydána, nepoměřovaly dobu, po kterou měla žalobkyně vykonávat nelegální práci ve srovnání s dobou, po kterou žalobkyně pobývala legálně na území České republiky a plnila účel konkrétního dlouhodobého pobytu.

[13] V další části kasační stížnosti stěžovatelka konstatuje porušení práva na rodinný a soukromý život. Poukazuje na to, že krajský soud měl přihlédnout k situaci na Ukrajině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021 - 142). Otázka probíhající války v zemi původu je přitom pro posouzení začlenění se stěžovatelky a její rodiny klíčová. K přiměřenosti zásahu nepřispívá možnost požádat si o jiný pobytový status (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 - 34). V řízení správní orgány a soud pominuly otázku nejlepšího zájmu dítěte.

[14] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na závěry krajského soudu a své rozhodnutí.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je včasná, přípustná a projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Dle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.*“

[18] Dle § 46a odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, pokud cizinec vykonával nelegální práci*“.

[19] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou, protože by bylo předčasné, aby řešil právní posouzení věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[20] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria však napadený rozsudek nesplňuje.

[21] Krajský soud i žalovaná ve svých rozhodnutích správně poukázaly na skutečnost, že v minulosti byla nelegální práce jako důvod pro neprodloužení pobytového statusu či jeho neudělení přezkoumávána co do její intenzity (šlo o jednu ze zákonem přímo nejmenovaných „překážek“). Ne každá nelegální práce vedla k negativnímu statusovému rozhodnutí.

[22] Právní úprava účinná v relevantním období hovořila o nelegální práci jako o důvodu pro neprodloužení nebo neudělení zaměstnanecké karty výslovně a bez jakýchkoliv dalších podmínek (např. délka trvání). Zákonodárce tedy výslovně stanovil, že nelegální práce, nehledě na její intenzitu, je důvodem pro ochranu pracovního trhu formou vyloučení potenciálního účastníka z něj.

[23] Pojem nelegální práce správní orgány spojují s jejím vymezením v § 5 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Dle tohoto ustanovení se nelegální prací mimo jiné rozumí „*práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce*“. Pojem práce pak zákon o zaměstnanosti nedefinuje.

[24] Jednotlivé práce charakterizuje jejich druh, který je neodmyslitelnou součástí pracovní smlouvy [srov. § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce]; vymezuje náplň práce.

[25] V souzené věci, byť to stěžovatelka namítala, se však krajský soud a žalovaná právě druhem práce nezabývaly (co vlastně dělala a co dělat měla). Ze správního spisu se podává, že jedinou změnou, ke které změna pracovní smlouvy vedla, bylo „přepsání“ pracovní pozice „lázeňská“, na pracovní pozici „pokojská“. Nedošlo k úpravě práv a povinností stran či charakteristiky práce. Nabízí se proto otázka, zda nabízené pracovní pozice neměly stejnou náplň, ale toliko jiné formální označení. Šlo tedy o materiálně (obsahově) stejnou práci. Byť po formální stránce může být pociťován rozdíl např. mezi pozicí „sekretářka“ a „office manager“, materiálně se může jednat o stejnou práci (co do jejího druhu).

[26] Žalovaná, co se týče druhu práce, odkazuje ve svém rozhodnutí na klasifikaci zaměstnání (CZ-ISCO), která však pracovní pozici „lázeňská“ nejenom blíže nedefinuje, ale ani nezná. Tato kvalifikace vychází z metodických principů mezinárodní klasifikace ISCO-08. Je založena na dvou hlavních principech, kterými jsou druh vykonávané práce (pracovní místo) a úroveň dovedností. Metodická příručka pro klasifikaci CZ-ISCO (dostupná na: https://www.czso.cz/csu/czso/klasifikace_zamestnani_-cz_isco-) pracovní místo definuje jako soubor úkolů a povinností vykonávaných jednou osobou, tedy jako druh práce dle zákoníku práce.

[27] Definování druhu práce je tak otázkou její náplně, stanoveného souboru úkolů a povinností, které s ní souvisí, nikoliv formálního označení. V opačném případě se nabízí obrovský prostor pro obcházení zákona či disimulaci určitého jednání.

[28] V souzené věci se správní orgány fakticitou práce nezabývaly. Není znám ani důvod toho, proč ke změně pracovní smlouvy (formální označení pracovního místa) ze strany zaměstnavatelky stěžovatelky došlo po obdržení výzvy o doložení kvalifikace stěžovatelky na pozici „sanitář“. Zda došlo k chybnému podřazení pozice „lázeňská“ (formální pochybení opakovaně zmiňované stěžovatelkou), šlo o pokus o obejití požadavků na tuto

funkci, či snad pro tento postup existoval jiný důvod. Správní orgány tak ani nezjistily, zda nabízená pozice „lázeňská“ byla opravdu podřaditelná pod pozici „sanitář“.

[29] Výše uvedené se žel soud ze spisového materiálu nedozví, a to i přesto, že je povinností správních orgánů, aby za účelem posouzení otázky naplnění znaků vytýkaných jednání („nelegální práce“) obstaraly dostatek podkladů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2020, č. j. 2 Azs 51/2020 - 32). Bez dostatečného zjištění skutkového stavu se v projednávané věci nabízí větší řada možností, jak posuzovat konkrétní okolnosti a s tím i související právní otázky; ať už půjde o to, zda stěžovatelka nese odpovědnost za omyl, formální pochybení její zaměstnavatelky či její omyl (tomu může nasvědčovat nižší deklarované finanční ohodnocení pozice „lázeňská“), či, a to zejména, zda vůbec je v souzené věci možné mluvit o nelegální práci. Vykonávala-li totiž stěžovatelka práci dle pracovní smlouvy, která byla nabízená k pozici, o níž žádala, se všemi uvedenými předpoklady (*„znalost RJ nebo AJ, vysoké pracovní nasazení, odolnost proti stresu, vysoká fyzická zátěž*“), zcela jistě nemusí jít o nelegální práci. Jak již soud uvedl, pozice „lázeňská“ se v klasifikaci CZ-ISCO, ani v zákoně č. 96/2004 Sb., o nelékařských zdravotnických povoláních, vůbec neobjevuje. Na pozici sanitář je zapotřebí splnit kvalifikační předpoklady, které zcela zjevně pracovní smlouva neuvádí. Ze spisu nelze ani seznat, jak je možné, že stěžovatelka již pracovala na pozici, k níž neměla dle žalované kvalifikaci. V rovině hodnocení tohoto jednání stěžovatelky jako přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti by *prima facie* nedošlo k naplnění ani materiální stránku přestupku; nemuselo totiž dojít k porušení ochrany (pracovního) trhu práce (pracovní pozice „pokojská“ totiž byla nabízena souběžně s pozicí „lázeňská“).

[30] Soudy tak v projednávané věci nemohly zhodnotit, zda k naplnění pojmu „nelegální práce“ s přihlédnutím ke všem okolnostem projednávané věci došlo. Nezákonnost rozhodnutí (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) měla svůj předobraz v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Bez jeho objasnění totiž nelze s jistotou hovořit o tom, zda v projednávané věci došlo k výkonu nelegální práce.

[31] Soud neodhlédl od toho, že souzená věc je specifická krom svých okolností (viz výše) i časovým rámcem, v němž se udála. Jednalo se o totiž období, v němž propukla pandemie viru SARS-CoV-2, která sebou nesla obrovské zásahy do výkonu služeb, tedy i ubytovacích a lázeňských. Hospodářská situace a situace na trhu práce pro sektory zasažené výše zmíněnou pandemií mohla přispět k formálním či administrativním pochybením zaměstnavatelů. Stěžovatelka pak zajisté není právním profesionálem zběhlým v klasifikacích pracovních pozic dle mezinárodních standardů, ale běžnou uchazečkou o (nekvalifikované) místo v hotelu nabízejícím i lázeňské služby. To je nutno vést v patrnosti při posuzování specifických okolností dané věci. Ne každé formální pochybení nutně vede k porušení zákona, přičemž je na správních orgánech, aby důsledně objasnily, proč právě v souzené věci tomu tak bylo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 Azs 62/2020 - 36).

[32] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, rozhodl soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takto může soud postupovat i bez návrhu stěžovatelky. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná zejména doplní skutkový stav tak, aby mohla posoudit, zda předestřené jednání stěžovatelky v souvislosti se všemi okolnostmi věci vskutku bylo nelegální prací, resp. zda existoval zákonný důvod pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

[34] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení rozhodnutí žalované, které napadla žalobou.

[35] Pokud jde o náklady řízení o žalobě, ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4.000 Kč (3.000 Kč za správní žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku správní žalobě) a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v sepsání žaloby, jednání před soudem a podání návrhu na přiznání odkladného účinku a [§ 11 odst. 1 písm. d) a g) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3.100 Kč [§ 7ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 1 x 1.550 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 8.650 Kč, resp. 10.467 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 14.467 Kč.

[36] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za dva úkony právní služby [sepsání kasační stížnosti a sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. a) advokátního tarifu], tj. 1 x 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 1 x 1.550 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Odměna advokáta činí 5.250 Kč, resp. 6.353 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Zaplacený soudní poplatek činil 5.000 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 11.353 Kč.

[37] Žalovaná je povinna stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 25.820 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Petra Václavka, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu